

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

22. prosince 2010*

Ve spojených věcech C-444/09 a C-456/09,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 3 de A Coruña (Španělsko) a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 3 de Pontevedra (Španělsko), rozhodnutími ze dne 30. října a 12. listopadu 2009, došlými Soudnímu dvoru dne 16. a 23. listopadu 2009, v řízení

Rosa María Gavieiro Gavieiro (C-444/09),

Ana María Iglesias Torres (C-456/09)

proti

Consellería de Educación e Ordenación Universitaria de la Xunta de Galicia,

* Jednací jazyk: španělština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda senátu, A. Arabadžev, A. Rosas, U. Löhmus
a A. Ó Caoimh (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Iglesias Torres M. Costas Oterem, abogada,

- za Consellería de Educación e Ordenación Universitaria de la Xunta de Galicia
A. López Miñem, jako zmocněncem,

- za španělskou vládu J. Rodríguez Cárcamem, jako zmocněncem,

– za Evropskou komisi M. van Beekem a G. Valero Jordanou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu ustanovení 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999 (dále jen „rámcová dohoda“), která je obsažena v příloze směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů mezi R.M. Gavieiro Gavieiro a A.M. Iglesias Torres, na straně jedné, a Consellería de Educación e Ordenación de la Xunta de Galicia (ministerstvo pro vzdělávání a vysoké školy vlády Autonomní oblasti Galicie, dále jen „Consellería“), na straně druhé, a jejich předmětem je odmítnutí posledně uvedeného orgánu přiznat se zpětným účinkem příplatky za odpracování každých tří let.

Právní rámec

Právní úprava Unie

- 3 Podle článku 1 směrnice 1999/70 je jejím účelem „provedení rámcové dohody [...] uzavřené dne [...] mezi obecnými mezioborovými organizacemi (UNICE, EKOS a CEEP), která je obsažena v příloze“.

- 4 Článek 2 první a třetí pododstavec téže směrnice stanoví:

„Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 10. července 2001 nebo zajistí, aby se nejpozději k uvedenému dni sociální partneři zavedli nezbytná opatření dohodou; členské státy musí přijmout veškerá nezbytná opatření, která jim umožní kdykoli zaručit výsledky stanovené touto směrnicí. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.“

[...]

Opatření podle odstavce 1 [prvního pododstavce] přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.“

- 5 Podle článku 3 vstoupila směrnice 1999/70 v platnost dne 10. července 1999, tedy dnem svého vyhlášení v *Úředním věstníku Evropských společenství*.
- 6 Podle ustanovení 1 rámcové dohody je jejím

„[...] [ú]čelem

- a) zlepšit kvalitu práce na dobu určitou zajištěním uplatňování zásady zákazu diskriminace;
- b) vytvořit rámec, který zabrání zneužití vyplývajícimu z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů uzavřených na dobu určitou.“

- 7 Ustanovení 2 bod 1 rámcové dohody zní:

„Tato dohoda se vztahuje na zaměstnance s pracovní poměrem na dobu určitou, kteří mají pracovní smlouvu nebo jsou v pracovním poměru vymezeném platnými právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi v každém členském státě.“

- 8 Zaměstnanec v pracovním poměru na dobu určitou je definován v ustanovení 3 bodu 1 rámcové dohody jako „osoba s pracovní smlouvou nebo poměrem [na dobu určitou] uzavřeným přímo mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, pokud skončení pracovní smlouvy nebo poměru je určeno objektivními podmínkami, jakými jsou dosažení určitého dne, dokončení určitého úkolu nebo vznik určité události“.

- 9 Ustanovení 4 rámcové dohody, nadepsané „Zásada zákazu diskriminace“, ve svých bodech 1 a 4 stanoví:

„1. Pokud jde o pracovní podmínky, nesmí být se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou zacházeno méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit objektivními důvody.

[...]

4. Pro zaměstnance v pracovním poměru na dobu určitou platí stejná kritéria počtu odpracovaných let týkající se určitých pracovních podmínek jako pro zaměstnance v pracovním poměru na dobu neurčitou, ledaže je možné rozdílná kritéria počtu odpracovaných let ospravedlnit objektivními důvody.“

Vnitrostátní právní úprava

- 10 Článek 149 odst. 1 bod 18 španělské ústavy (dále jen „ústava“) přiznává španělskému státu výlučnou pravomoc, pokud jde o základy právního režimu orgánů veřejné správy a statusový režim jejich úředníků.

- 11 Podle článku 4 o civilních státních úřednících schváleného vnitrostátním nařízením 315/1964 (Decreto 315/1964, por el que se aprueba la Ley articulada de funcionarios

civiles del Estado ze dne 7. února 1964 (BOE č. 40, ze dne 15. února 1964, s. 2045, dále jen „NZCSÚ“) jsou stálými úředníky osoby, které na základě právoplatného jmenování zastávají stálé místo, jsou zahrnuty do stanovených počtů zaměstnanců a dostávají plat nebo stálé dávky ze souhrnného rozpočtu státu ve prospěch zaměstnanců.

- 12 Článek 5 odst. 2 NZCSÚ stanoví, že za dočasné úředníky jsou považovány osoby, které v nezbytných nebo naléhavých případech zastávají pracovní místa stálých úředníků do té doby, než budou tato místa obsazena stálými úředníky.
- 13 Podle čl. 104 odst. 3 NZCSÚ pobírají dočasní úředníci plat v závislosti na útvaru, pod který spadá obsazované pracovní místo.
- 14 Článek 105 NZCSÚ stanovil, že se na tyto dočasné zaměstnance vztahuje obdobně a v rozsahu odpovídajícím povaze jejich pracovního poměru obecná právní úprava týkající se stálých úředníků, s výjimkou práva na setrvání ve funkci, na odměny za práci určité výše a důchodový režim veřejné služby.
- 15 Ustanovení NZCSÚ byla převzata do zákonů o rozpočtech Autonomní oblasti Galicie na roky 2003 až 2007, ve kterých bylo stanoveno, že dočasní úředníci na rozdíl od stálých úředníků nemají nárok na vyplácení příplatků za odpracování každých tří let. Tyto posledně uvedené příplatky jsou příplatky, které se poskytují za každé tři odpracované roky.

- 16 Na základě výlučné pravomoci, kterou mu přiznává čl. 149 odst. 1 bod 18 ústavy, přijal španělský stát Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleo público (zákon 7/2007 o základním statusu státního zaměstnance) ze dne 12. dubna 2007 (BOE č. 89, ze dne 13. dubna 2007, s. 16270, dále jen „LEBEP“).
- 17 LEBEP se podle svého čl. 2 odst. 1 vztahuje na stálé zaměstnance, a popřípadě na smluvní zaměstnance pracující zejména ve správních orgánech autonomních oblastí.
- 18 Článek 8 LEBEP zní:

„1. Státními zaměstnanci jsou osoby, které zastávají odměňované funkce v rámci orgánů veřejné správy, v nichž slouží obecnému zájmu.

2. Státní zaměstnanci se dělí na:

- a) stálé úředníky;
- b) dočasné úředníky;
- c) smluvní zaměstnance, ať už stálé, na dobu neurčitou, nebo na dobu určitou a
- d) pomocné zaměstnance.“

- 19 Stálí úředníci a dočasní úředníci jsou definováni v člancích 9 a 10 LEBEP stejným způsobem, jakým jsou definováni v NZCSÚ.
- 20 Článek 25 LEBEP, nadepsaný „Odměňování dočasných úředníků“, mění režim týkající se příplatků za odpracování každých tří let platný do té doby tím, že ve svém odstavci 2 stanoví, že „[o]dpracovaná tříletá období odpovídající službě vykonané před vstupem [uvedeného zákona] v platnost, která mají vliv na odměňování, budou uznána pouze ode dne jeho vstupu v platnost“.
- 21 LEBEP, kterým byl zrušen čl. 5 odst. 2 a články 104 a 105 NZCSÚ, vstoupil v platnost dne 13. května 2007.
- 22 Consellería na základě čl. 25 odst. 2 LEBEP stanovilo pravidla pro uznávání odpracovaných tříletých období z úřední moci dočasným úředníkům působícím jako vyučující Autonomní oblasti Galicie.
- 23 Článek 27 odst. 1 písm. a) zákona o finančních a rozpočtových pravidlech Galicie schváleného decreto legislativo 1/1999 (Decreto legislativo 1/1999, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Régimen Financiero y presupuestario de Galicia) ze dne 7. října 1999 (BOE č. 293, ze dne 8. prosince 1999, s. 42303) stanoví, že u nároků, které zahrnují peněžitou povinnost, je stanovena pětiletá promlčecí lhůta.

Spory v původním řízení a předběžné otázky

Věc C-444/09

- 24 Rose María Gavieiro Gavieiro, která byla v den podání své žaloby zaměstnaná Consellería jakožto úřednice ve zkušební době, pracovala v letech 1994 až 2007 jako dočasná učitelka v různých vzdělávacích zařízeních v Galícii po celkovou dobu 9 let 2 měsíců a 17 dnů.
- 25 Poté, co vstoupil LEBEP v platnost, přiznalo Consellería R. M. Gavieiro Gavieiro nárok na pobírání příplatků za odpracování každých tří let ode dne 13. května 2007, jelikož pracovala pro Autonomní oblast Galícii devět let.
- 26 Dne 14. listopadu 2008 požádala žalobkyně ve věci v původním řízení Consellería, aby jí byla uznána nepromlčená odpracovaná tříletá období, tedy období od listopadu 2003 do 12. května 2007, a aby jí byly vyplaceny odpovídající příplatky za odpracování každých tří let. Tato žádost se opírala o právo, aby s ní bylo zacházeno nediskriminačním způsobem stanoveným v ustanovení 4 rámcové dohody, jak ho vyložil Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 13. září 2007, Del Cerro Alonso (C-307/05, Sb. rozh. s. I-7109).
- 27 Rozhodnutím ze dne 5. března 2009 zamítlo Consellería uvedenou žádost s odůvodněním, že LEBEP uznává dočasným úředníkům odpracovaná tříletá období až od 13. května 2007, tj. dne vstupu tohoto zákona v platnost.

- 28 Proti uvedenému zamítavému rozhodnutí podala R.M. Gavieiro Gavieiro žalobu k předkládajícímu soudu, ve které žádá o zrušení tohoto rozhodnutí a uznání se zpětným účinkem odpracovaných tříletých období, kterých, jak tvrdí, dosáhla.
- 29 Jelikož měl Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 3 de A Coruña za to, že řešení sporu, který je mu předložen, vyžaduje výklad rámcové dohody, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Co znamená výraz ‚rozdílná kritéria počtu odpracovaných let‘ obsažený v ustanovení 4 bodu 4 rámcové dohody, [která je přílohou] směrnice 1999/70/ES, a je pouhá dočasnost služby určitých státních zaměstnanců ‚objektivním důvodem‘, který ospravedlňuje rozdílné zacházení při vyplácení příplatků podle počtu odpracovaných let?“

Věc C-456/09

- 30 Ana María Iglesias Torres, v současné době zaměstnaná Consellería jakožto stálá úřednice učitelského sboru oficiálních jazykových škol Autonomní oblasti Galicie, pracovala v období od roku 1994 do 13. května 2007 pro Consellería jako dočasná učitelka v různých vzdělávacích zařízeních po celkovou dobu devíti let.
- 31 Poté, co vstoupil LEBEP v platnost, požádala A. M. Iglesias Torres dne 23. dubna 2009 o přiznání nároku na pobírání odměny za práci odpovídající rozdílu mezi odměnou, kterou pobírala, a odměnou, která by jí náležela na základě tříletých období odpracovaných před tímto vstupem v platnost.

- 32 Rozhodnutím ze dne 13. května 2009, přijatým vedoucím územního odboru vzdělávání a vysokých škol provincie Lugo na základě zmocnění Conselleiro, byla uvedená žádost zamítnuta.
- 33 Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podala A. M. Iglesias Torres žalobu k předkládajícímu soudu, ve které žádá o zrušení tohoto rozhodnutí a uznání se zpětným účinkem odpracovaných tříletých období, kterých, jak tvrdí, dosáhla. Opírá se v tomto ohledu o ustanovení 4 rámcové dohody, jak bylo vyloženo Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Del Cerro Alonso.
- 34 Vzhledem k tomu, že měl Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 3 de Pontevedra pochybnosti ohledně výkladu rámcové dohody ve světle judikatury Soudního dvora, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Vztahuje se směrnice 1999/70/ES na dočasné zaměstnance Autonomní oblasti Galície?
- 2) Lze za vnitrostátní opatření provádějící tuto směrnici považovat čl. 25 odst. 2 [LEBEP], pokud v tomto zákoně není uveden žádný odkaz na právní úpravu Společenství?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, je nezbytné čl. 25 odst. 2 LEBEP považovat za vnitrostátní prováděcí opatření, na které odkazuje bod 4 výroku rozsudku Soudního dvora ze dne 15. dubna 2008, Impact (C-268/06, Sb. rozh. s. I-2483), nebo byl španělský stát povinen přiznat zpětný účinek pouze dopadům na odměňování vyplývajících z tříletých období, které uznává na základě směrnice?

4) V případě záporné odpovědi na druhou otázku, je třeba v projednávané věci přímo použít směrnici 1999/70/ES způsobem, o němž hovoří [výše uvedený] rozsudek [...] Del Cerro [Alonso]?”

35 S ohledem úzkou souvislost těchto dvou věcí v původním řízení je třeba tyto věci pro účely tohoto rozsudku spojit.

K předběžným otázkám

K první otázce ve věci C-456/09

36 Podstatou první otázky předkládajícího soudu ve věci C-456/09 je, zda dočasný zaměstnanec Autonomní oblasti Galície, jakým je žalobkyně v původním řízení, spadá do osobní působnosti směrnice 1999/70 a rámcové dohody.

37 Všichni zúčastnění, kteří předložili Soudnímu dvoru svá vyjádření, mají za to, že by mělo být na tuto otázku odpovězeno kladně.

38 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že jak ze znění směrnice 1999/70 a rámcové dohody, tak i z jejich struktury a účelu vyplývá, že se požadavky, které jsou v nich uvedené, použijí i na pracovní smlouvy a poměry na dobu určitou uzavřené se správními orgány a dalšími subjekty veřejného sektoru (rozsudky ze dne 4. července 2006, Adeneler a další, C-212/04, Sb. rozh. s. I-6057, body 54 až

57; ze dne 7. září 2006, Marrosu a Sardino, C-53/04, Sb. rozh. s. I-7213, body 40 až 43; Vassallo, C-180/04, Sb. rozh. s. I-7251, body 32 až 35, jakož i výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 25).

- 39 Jak totiž vyplývá z ustanovení 2 bodu 1 rámcové dohody, je její osobní působnost určena široce a vztahuje se obecně na „zaměstnance s pracovní poměrem na dobu určitou, kteří mají pracovní smlouvu nebo jsou v pracovním poměru vymezeném platnými právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi v každém členském státě“ (viz výše uvedený rozsudek Adeneler a další, bod 56; rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Angelidaki a další, C-378/07 až C-380/07, Sb. rozh. s. I-3071, bod 114, jakož i rozsudek ze dne 24. června 2010, Sorge, C-98/09, Sb. rozh. s. I-5837, bod 30).
- 40 Vymezení pojmu „zaměstnanec v pracovním poměru na dobu určitou“ ve smyslu rámcové dohody, uvedené v jejím ustanovení 3 bodě 1, zahrnuje všechny zaměstnance, aniž rozlišuje podle toho, zda jsou zaměstnání zaměstnavatelem ve veřejném či soukromém sektoru (výše uvedený rozsudek Adeneler a další, bod 56).
- 41 Krom toho s ohledem na význam zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace, které jsou součástí obecných zásad práva Unie, musejí být ustanovení uvedená ve směrnici 1999/70 a v rámcové dohodě v zájmu zajištění zaměstnancům na dobu určitou stejných výhod, jaké požívají zaměstnanci na dobu neurčitou ve srovnatelném postavení, ledaže je odlišné zacházení odůvodněno objektivními důvody, vykládána široce, jelikož představují pravidla sociálního práva Unie značného významu, která by se měla jako minimální ochranné požadavky vztahovat na každého zaměstnance (výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 27).
- 42 V důsledku toho se směrnice 1999/70 a rámcová dohoda použijí na všechny zaměstnance vykonávající činnost odměňovanou v rámci zaměstnaneckého poměru na dobu určitou, který je váže k jejich zaměstnavateli (výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 28).

- 43 Pouhá okolnost, že je určité pracovní místo kvalifikováno jako „tabulkové“ podle vnitrostátního práva a že vykazuje některé charakteristické znaky typické pro veřejnou službu dotyčného členského státu, není v tomto ohledu rozhodná, neboť by jinak vážně zpochybnila užitečný účinek směrnice 1999/70 a rámcové dohody, jakož i jejich jednotné používání v členských státech, jelikož by jim poskytovala možnost libovolně vyloučit některé kategorie osob z ochrany, kterou poskytují tyto nástroje práva Unie (viz výše uvedený rozsudek Adeneler a další, bod 29).
- 44 Jelikož je nesporné, že A. M. Iglesias Torres pracovala více než devět let v různých vzdělávacích zařízeních Autonomní oblasti Galície jakožto dočasná úřednice a že se mimoto věc v původním řízení týká situace stálých úředníků ve srovnání se situací dočasných úředníků, spadá do osobní působnosti směrnice 1999/70 i rámcové dohody.
- 45 Na první otázku položenou ve věci C-456/09 je tedy třeba odpovědět tak, že dočasný zaměstnanec Autonomní oblasti Galície, jakým je žalobkyně v původním řízení, spadá do osobní působnosti směrnice 1999/70 i rámcové dohody.

K jediné otázce položené ve věci C-444/09

- 46 Svou jedinou otázkou ve věci C-444/09 se předkládající soud táže na to, jakým způsobem má vykládat výraz „rozdílná kritéria počtu odpracovaných let“ obsažený v ustanovení 4 bodu 4 rámcové dohody, a je-li pouhá dočasnost služby určitých státních

zaměstnanců „objektivním důvodem“ ve smyslu tohoto ustanovení ospravedlňujícím rozdílné zacházení při vyplácení příplatků podle počtu odpracovaných let.

- 47 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustanovení 1 písm. a) rámcové dohody je jedním z jejích účelů zlepšit kvalitu práce na dobu určitou zajištěním uplatňování zásady zákazu diskriminace. Krom toho preambule této rámcové dohody ve svém třetím pododstavci upřesňuje, že tato dohoda „dokládá vůli sociálních partnerů vytvořit obecný rámec pro zajištění rovného zacházení pro zaměstnance s pracovním poměrem na dobu určitou jejich ochranou před diskriminací“. Čtrnáctý bod odůvodnění směrnice 1999/70 v tomto ohledu uvádí, že cílem této rámcové dohody je zejména zlepšení kvality pracovních poměrů na dobu určitou stanovením minimálních požadavků takové povahy, jaká zaručí uplatňování zásady zákazu diskriminace.
- 48 Účelem rámcové dohody, a zejména jejího ustanovení 4, je zajistit uplatňování uvedené zásady u zaměstnanců v pracovních poměrech na dobu určitou s cílem zabránit tomu, aby byl zaměstnanecký poměr takové povahy využit zaměstnavatelem k tomu, aby byla zaměstnancům upřena práva, která jsou přiznána zaměstnancům v pracovních poměrech na dobu neurčitou (výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 37).
- 49 Soudní dvůr má za to, že vzhledem k cílům sledovaným rámcovou dohodou, připomenutým ve dvou předchozích bodech, musí být její ustanovení 4 vykládáno tak, že vyjadřuje zásadu sociálního práva Unie, kterou nelze vykládat restriktivně (viz výše uvedené rozsudky Del Cerro Alonso, bod 38, a Impact, bod 114).
- 50 Táže-li se předkládající soud v rámci sporu týkajícího se práva dočasných úředníků na příplatek za odpracovaná léta na výklad výrazu „rozdílná kritéria počtu odpracovaných let“ obsaženého v ustanovení 4 bodu 4 rámcové dohody, je třeba uvést, že

Soudní dvůr již rozhodl, že příplatek za odpracovaná léta, který je totožný s příplatkem, o který se jedná ve věci v původním řízení, jehož pobírání vnitrostátní právo vyhrážovalo pouze stálým zaměstnancům zdravotních služeb v pracovním poměru na dobu neurčitou s vyloučením dočasných zaměstnanců, spadá pod pojem „pracovní podmínky“ uvedený v ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody (výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 47 a 48).

- 51 Jak vyplývá z předkládacích rozhodnutí, právní úprava, jež se vztahuje na zaměstnance pracující ve službách orgánů veřejné správy Autonómni oblasti Galicie a jež byla přijata v souladu s ustanoveními NZCSÚ, zavádí od vstupu LEBEP v platnost dne 13. května 2007 v oblasti vyplácení příplatků za odpracování tří let rozdílné zacházení mezi zaměstnanci této autonómni oblasti. Toto rozdílné zacházení je vymezeno nikoli v závislosti na počtu odpracovaných let posledně uvedených osob, ale podle délky pracovního poměru, který uzavřeli se svými zaměstnavateli. Na rozdíl od stálých úředníků nemají dočasní úředníci nárok na příplatky vztahující se k odpracovaným tříletým obdobím, bez ohledu na délku vykonané služby.
- 52 Jak Komise správně tvrdí, takové rozdílné zacházení, jaké zavedla španělská právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, musí být za těchto okolností posouzeno s ohledem na ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody.
- 53 Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, platí, že pokud jde o takové příplatky za odpracovaná léta, jako jsou příplatky, které jsou předmětem věci v původním řízení, nesmí být se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou zacházeno bez jakéhokoliv objektivního odůvodnění méně příznivě než se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou, kteří se nacházejí ve srovnatelné situaci (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Del Cerro Alonso, body 42 a 47, jakož i Impact, bod 126).

- 54 Co se týče otázky, může-li být pouhá dočasnost služby určitých státních zaměstnanců objektivním důvodem ve smyslu ustanovení 4 rámcové dohody, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že pojem „objektivní důvody“ uvedený v bodě 1 tohoto ustanovení je třeba chápat tak, že neumožňuje odůvodnit rozdílné zacházení mezi zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou skutečností, že toto rozdílné zacházení je stanoveno vnitrostátní obecnou a abstraktní normou, jako je zákon nebo kolektivní smlouva (výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 57).
- 55 Uvedený pojem vyžaduje, aby bylo dotčené nerovné zacházení odůvodněno existencí přesných a konkrétních skutečností charakterizujících pracovní podmínky, o které se jedná, ve zvláštním kontextu, ve kterém se nachází, a na základě objektivních a transparentních kritérií, za účelem ověření, zda tato nerovnost odpovídá skutečné potřebě, je způsobilá dosáhnout sledovaného cíle a je k tomuto účelu nezbytná (viz výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, bod 58). Tyto skutečnosti mohou vyplývat zejména ze zvláštní povahy úkolů, pro jejichž plnění byly smlouvy na dobu určitou uzavřeny, a z vlastností jim vlastních, nebo případně ze sledování legitimního cíle sociální politiky členského státu (co se týče ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, viz výše uvedený rozsudek Del Cerro Alonso, body 53 a 58; co se týče pojmu „objektivní důvody“ uvedeného v ustanovení 5 bodu 1 písm. a) téže rámcové dohody, výše uvedený rozsudek Adeneler a další, body 69 a 70, jakož i usnesení ze dne 24. dubna 2009, Koukou, C-519/08, bod 45).
- 56 Naopak odkaz na pouhou dočasnou povahu práce zaměstnanců orgánů veřejné správy není s těmito požadavky v souladu, a nemůže tak být objektivním důvodem ve smyslu ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody.
- 57 Pokud jde o pracovní podmínky, nemůže být rozdílné zacházení mezi zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu

neurčitou totiž odůvodněno kritériem, které obecným a abstraktním způsobem odkazuje na samotnou délku pracovního poměru. Připustit, že pouhá dočasná povaha pracovního poměru postačuje k tomu, aby odůvodnila takové rozdílné zacházení, by znamenalo zbavit cíle směrnice 1999/40 i rámcové dohody, připomenuté v bodech 47 a 48 tohoto rozsudku, jejich podstaty. Namísto zlepšení kvality práce na dobu určitou a podpory rovného zacházení, o které usiluje jak směrnice 1999/70, tak i rámcová dohoda, je odkaz na takové kritérium snahou o zachování nepříznivé situace zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou.

- 58 Za těchto okolností je třeba odpovědět na jedinou otázku položenou ve věci C-444/09 tak, že se na takový příplatek za odpracovaná léta, jako je příplatek, který je předmětem věci v původním řízení, vztahuje jakožto na pracovní podmínku ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody, takže se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou mohou bránit zacházení, které je s ohledem na vyplácení tohoto příplatku bez jakéhokoliv objektivního odůvodnění méně příznivé, než je zacházení se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou, kteří se nacházejí ve srovnatelné situaci. Pouhá dočasná povaha pracovního poměru určitých státních zaměstnanců nemůže být objektivním důvodem ve smyslu tohoto ustanovení rámcové dohody.

Ke druhé otázce ve věci C-456/09

- 59 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu ve věci C-456/09 je, zda pouhá okolnost, že takové vnitrostátní opatření, jako je čl. 25 odst. 2 LEBEP, neobsahuje žádný odkaz na směrnici 1999/70, vylučuje, aby toto opatření mohlo být považováno za opatření, kterým se provádí uvedená směrnice.

- 60 Consellería, španělská vláda a Komise na rozdíl od A.M. Iglesias Torres tvrdí, že je třeba čl. 25 odst. 2 LEBEP považovat za vnitrostátní opatření, kterým se provádí směrnice 1999/70, i když tento zákon ve svém odůvodnění na uvedenou směrnici ani žádnou jinou právní úpravu Unie neodkazuje.
- 61 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 2 třetí pododstavec směrnice 1999/70 stanoví, že právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení.
- 62 Pokud směrnice výslovně stanoví, že předpisy, které ji provádějí, musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení, je v každém případě nezbytné přijmout zvláštní prováděcí předpis (viz rozsudky ze dne 18. prosince 1997, Komise v. Španělsko, C-361/95, Recueil, s. I-7351, bod 15, a ze dne 29. října 2009, Komise v. Polsko, C-551/08, bod 23).
- 63 I když je pravda, že může být v rámci žaloby pro nesplnění povinnosti určeno, že členské státy nesplnily povinnosti vyplývající z čl. 2 třetího pododstavce směrnice 1999/70, neznamená to však nutně – jak Komise správně tvrdila – že vnitrostátní opatření, které ve svém odůvodnění neobsahuje odkaz na dotyčnou směrnici, nemůže být považováno za opatření, které je jejím platným prováděcím předpisem.
- 64 Vzhledem k tomu, že členské státy musí nejen formálně provést směrnice Unie do svých právních řádů, ale rovněž se musí ujistit, že povinnosti, které pro ně vyplývají z těchto směrnic, jsou zcela a vždy dodržovány, nelze vyloučit, že si členský stát, který

se nejdříve snažil provést směrnici a přizpůsobit se svým povinnostem podle práva Unie, zejména následkem sporů předložených vnitrostátním soudům nebo žaloby podané Komisí podle článku 258 SFEU uvědomí, že ustanoveními jeho vnitrostátního práva nebylo právo Unie správně a úplně provedeno a že tato ustanovení musí být za těchto okolností změněna.

- 65 V projednávané věci je nesporné, že změna vnitrostátní právní úpravy zavedená LE-BEP byla provedena, když ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Del Cerro Alfonso, týkající se téhož příplatku za odpracování každých tří let, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, bylo poukázáno na rozdílné zacházení, pokud jde o nárok na vyplácení takového příplatku, mezi stálými a dočasnými zaměstnanci útvaru, který je podřízen orgánům veřejné správy španělské autonomní oblasti.
- 66 I když vnitrostátnímu soudu, který má jako jediný pravomoc vykládat vnitrostátní právo, přísluší v projednávané věci ověřit, zda s ohledem na znění čl. 25 odst. 2 LE-BEP, na cíl sledovaný tímto ustanovením a na okolnosti jeho přijetí, je toto ustanovení opatřením, které provádí směrnici 1999/70, pouhá okolnost, že neobsahuje žádný odkaz na tuto směrnici, nevyklučuje, že může být za takové opatření považován.
- 67 Na druhou otázku ve věci C-456/09 je za těchto okolností třeba odpovědět tak, že pouhá okolnost, že vnitrostátní ustanovení, jako je čl. 25 odst. 2 LE-BEP, neobsahuje žádný odkaz na směrnici 1999/70, nevyklučuje, že toto ustanovení může být považováno za vnitrostátní opatření, kterým se provádí tato směrnice.

Ke čtvrté otázce ve věci C-456/09

- 68 Jak vyplývá z odpovědi na otázku položenou ve věci C-444/09, vzhledem k tomu, že se na takový příplatek za odpracovaná léta, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, vztahuje jakožto na pracovní podmínku ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody, je třeba k tomu, aby mohla být předkládajícímu soudu dána užitečná odpověď, čtvrtou otázku ve věci C-456/09 přeformulovat.
- 69 Podstatou této otázky uvedeného soudu totiž je, zda se v takovém sporu, jako je spor, o který se jedná ve věci v původním řízení, mohou jednotlivci před vnitrostátním soudem dovolávat ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, aby jim byl uznán nárok na příplatky za odpracování každých tří let za období od uplynutí lhůty stanovené členským státem pro provedení směrnice 1999/70 do dne vstupu v platnost vnitrostátního zákona, kterým se provádí tato směrnice do vnitrostátního práva dotyčného členského státu.
- 70 Jak Consellería, tak i španělská vláda trvaly ve svých vyjádřeních předložených ve věcech C-444/09 a C-456/09 na tom, že není možné, aby se jednotlivec opíral o přímý účinek ustanovení směrnice, jelikož toto ustanovení bylo předmětem vnitrostátního opatření, které ho provádí do vnitrostátního práva dotyčného členského státu. Španělská vláda tvrdí, že v okamžiku, kdy žalobkyně v původních řízeních podávaly své žaloby, byla směrnice 1999/70 již provedena do španělského práva týkajícího se vyplácení příplatků za odpracování každých tří let, takže jejich nároky vyplývají z článku 25 LEBEP, a nikoli z této směrnice. Ponechání přímého účinku tohoto ustanovení za takových okolností, o jaké se jedná ve věcech v původním řízení, by se rovnalo časově neomezenému zpochybnění účinku pravidel členského státu, která, i když byl jimi již správně proveden obsah směrnice do vnitrostátního práva, byla přijata po lhůtě pro provedení.

- 71 Zdá se však, že tyto argumenty přehlížejí povahu návrhových žádání předložených žalobkyněmi v původních řízeních před vnitrostátními soudy, a neuznávají tak relevantnost čtvrté otázky položené předkládajícím soudem ve věci C-456/09, která se týká přímého účinku ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody, ve vztahu ke sporům v původním řízení.
- 72 Povinnost členských států vyplývající ze směrnice dosáhnout jí stanoveného výsledku, jakož i jejich povinnost přijmout veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k zajištění plnění tohoto závazku stanovená v čl. 4 odst. 3 SEU jsou uloženy všem orgánům těchto států, včetně soudních orgánů, v rozsahu jejich pravomoci. Takové povinnosti zavazují tyto orgány, včetně případu, kdy jsou v postavení veřejného zaměstnavatele (výše uvedený rozsudek Impact, bod 41, jakož i bod 85 a citovaná judikatura).
- 73 Vnitrostátní soudy a orgány veřejné správy v případě, že nemohou vykládat a používat vnitrostátní právní předpisy v souladu s požadavky práva Unie, mají povinnost uplatňovat v plném rozsahu právo Unie a chránit práva, která přiznává jednotlivcům, s tím, že v případě potřeby neuplatní žádné ustanovení vnitrostátního práva, které by bylo v rozporu s právem Unie (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 22. června 1989, Costanzo, 103/88, Recueil, s. 1839, bod 33, a ze dne 14. října 2010, Fuß, C-243/09, Sb. rozh. s. I-9849, bod 63).
- 74 V projednávané věci se předkládající soud snaží zjistit, zda má ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody přímý účinek v rámci dvou sporů týkajících se dočasných učitelů zaměstnaných Autonomní oblastí Galicie, které od vstupu LEBEP v platnost a změny, která jím byla provedena v NZCSÚ, nemají nárok na příplatky za odpracování každých tří let vyplácené touto autonomní oblastí a snaží se získat se zpětným účinkem uznání tohoto nároku za období ode dne uplynutí lhůty stanovené členským státům

pro provedení směrnice 1999/70 do dne vstupu LEBEP v platnost, s výhradou dodržení relevantních ustanovení vnitrostátního práva týkajících se promlčení.

- 75 Vzhledem k tomu, že zásada účinné soudní ochrany představuje obecnou zásadu práva Unie, uznanou ostatně v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, přísluší vnitrostátním soudům v případě neexistence opatření, kterým by byla směrnice 1999/70 správně provedena do španělského práva během uvedeného období, zajistit právní ochranu, která pro jednotlivce vyplývá z ustanovení práva Unie, a zaručit plný účinek těchto ustanovení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Impact, bod 42, jakož i bod 43 a citovaná judikatura).
- 76 Z ustálené judikatury vyplývá, že ve všech případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich vůči státu, zejména jakožto zaměstnavateli (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 26. února 1986, Marshall, 152/84, Recueil, s. 723, body 46 a 49; ze dne 20. března 2003, Kutz-Bauer, C-187/00, Recueil, s. I 2741, body 69 a 71, jakož i výše uvedený rozsudek Impact, bod 57).
- 77 Soudní dvůr již rozhodl, že tuto judikaturu lze použít na dohody, jako je rámcová dohoda, které jsou výsledkem dialogu vedeného na základě čl. 155 odst. 1 SFEU mezi sociálními partnery na úrovni Unie a které byly podle odstavce 2 téhož článku provedeny směrnicí Rady Evropské unie, jejíž jsou nedílnou součástí (výše uvedený rozsudek Impact, bod 58).
- 78 Ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody obecně a jednoznačně zakazuje jakékoli rozdílné zacházení, které není objektivně odůvodněno, se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou, pokud jde o pracovní podmínky. Jeho obsah se tak jeví jako dostatečně přesný, aby se jej mohl jednatel dovolávat a aby jej mohl použít soud (výše

uvedený rozsudek Impact, bod 60, a rozsudek ze dne 22. dubna 2010, Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols, C-486/08, Sb. rozh. s. I-3527, bod 24).

- 79 Mimoto jasný zákaz uvedený v ustanovení 4 bodě 1 rámcové dohody není závislý na vydání žádného dalšího aktu orgánů Unie a nedává členským státům možnost, aby při jeho provádění do vnitrostátního práva byl podmíněn nebo omezen rozsah zákazu, který stanoví v oblasti pracovních podmínek (výše uvedený rozsudek Impact, bod 62).
- 80 Uvedené ustanovení ve vztahu k zásadě zákazu diskriminace, kterou stanoví, obsahuje výhradu týkající se ospravedlnění na základě objektivních důvodů.
- 81 Použití této výhrady však podléhá soudnímu přezkumu, takže možnost dovolat se této výhrady nebrání závěru, že zkoumané ustanovení přiznává jednotlivcům práva, jež mohou uplatnit před soudem a jimž musí vnitrostátní soudy poskytovat ochranu (výše uvedený rozsudek Impact, bod 64).
- 82 Je třeba rovněž připomenout, že jestliže se jednotlivci mohou dovolávat směrnice vůči státu, mohou tak učinit, ať tento stát jedná jako zaměstnavatel, nebo jako veřejný orgán. V jednom i druhém případě je totiž třeba zabránit tomu, aby stát nemohl získat prospěch ze svého porušení práva Unie (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Marshall, bod 49, jakož i rozsudek ze dne 12. července 1990, Foster a další, C-188/89, Recueil, s. I-3313, bod 17).

83 Z toho vyplývá, že ustanovení 4 bod 1 je bezpodmínečně a dostatečně přesné pro to, aby se ho jednotlivci mohli před vnitrostátním soudem vůči státu dovolávat.

84 Ve věci v původním řízení Consellería rovněž tvrdí, že není namístě se vůči němu dovolávat přímého účinku uvedeného ustanovení, jelikož mělo povinnost dodržovat ustanovení NZCSÚ a LEBEP, tedy státní zákony výlučně spadající do pravomoci státu. Pokud jde o případnou finanční odpovědnost státu za porušení směrnice 1999/70, Consellería tvrdí, že dělení na základní státní právní úpravu a prováděcí předpisy přijímané autonomními oblastmi, které je zakotveno v ústavě, mu nedovoluje narušit nebo přerušit příčinnou souvislost mezi nedostatečným provedením této směrnice státem a újmou způsobenou jednotlivcům.

85 Španělská vláda rovněž tvrdí, že Autonomní oblast Galicie nemá pravomoc měnit LEBEP ani vyloučit jeho uplatnění. Pokud by se tato autonomní oblast jakožto zaměstnavatel rozhodla na základě přímého účinku směrnice 1999/70 uznat nárok na zpětné vyplácení příplatků za odpracování každých tří let, porušila by hrubým způsobem státní normu k provedení směrnice. Co se týče případné odpovědnosti státu za porušení směrnice 1999/70, tato vláda ve vyjádřeních, která předložila ve věci C-444/09, tvrdí, že podmínky vyžadované judikaturou Soudního dvora pro posouzení existence dostatečně závažného porušení uvedené směrnice nejsou splněny.

86 Co se týče těchto argumentů, je třeba připomenout – jak vyplývá z předkládacích rozhodnutí a samotných znění otázek položených překládajícími soudy – že těmto soudům nebyly předloženy žaloby, jejichž cílem je určit odpovědnost státu za porušení směrnice 1999/70, ale žaloby přímo vycházející z téže směrnici, kterými se žalobkyně

domáhají vyplácení příplatků za odpracování každých tří let za období, během kterého nebyla tato směrnice správně provedena do vnitrostátního práva.

- 87 Jelikož je ustanovení 4 bod 1 bezpodmínečné a dostatečně přesné pro to, aby se ho jednotlivci mohli před vnitrostátním soudem vůči státu dovolávat, mohou žalobkyně v původních řízeních oprávněně uplatňovat své požadavky, kterými se domáhají vyplácení příplatků za odpracování každých tří let, na které mají zpětný nárok, přičemž mohou přímo vycházet z tohoto ustanovení. Žaloba na náhradu škody vycházející z judikatury Soudního dvora týkající se odpovědnosti členských států za porušení práva Unie se tudíž nejví na první pohled nezbytná (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 18. ledna 2001, Stockholm Lindöpark, C-150/99, Recueil, s. I-493, bod 35).
- 88 Jak uznala sama španělská vláda ve svých vyjádřeních předložených ve věci C-444/09, otázka odpovědnosti státu za porušení práva Unie nebyla předkládajícím soudem v uvedené věci vůbec položena. Tak tomu je i ve věci C-456/09, ve které předkládající soud založil své úvahy na důsledcích vyplývajících z případného přímého účinku relevantního ustanovení rámcové dohody. Pokud jde o otázky týkající se odpovědnosti státu, z předkládacího rozhodnutí ve věci C-456/09, jakož i z vyjádření předložených Soudnímu dvoru se zdá vyplývat, že předkládající soud není příslušný o těchto otázkách rozhodnout.
- 89 Ve věci v původním řízení, která – jak vyplývá z bodů 86 a 87 tohoto rozsudku – směřuje ke zpětnému uplatnění ustanovení směrnice, jež má přímý účinek, jsou důsledky, které vyplývají z dělení na státní základní právní úpravu týkající se statusu úředníků a prováděcí předpisy přijaté autonomními oblastmi, které je zakotveno v ústavě, otázkou vnitrostátního práva.

- 90 S ohledem na výše uvedené je třeba odpovědět na čtvrtou otázku ve věci C-456/09 tak, že ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody je bezpodmínečné a dostatečně přesné pro to, aby se ho dočasní úředníci mohli před vnitrostátním soudem vůči státu dovolávat k tomu, aby jim byl uznán nárok na příplatky za odpracovaná léta, jako jsou příplatky za odpracování každých tří let, o které se jedná ve věcech v původním řízení, za období ode dne uplynutí lhůty stanovené členským státem pro provedení směrnice 1999/70 do dne vstupu v platnost vnitrostátního zákona, kterým se tato směrnice provádí do vnitrostátního práva dotyčného členského státu, s výhradou dodržení relevantních ustanovení vnitrostátního práva týkajících se promlčení.

Ke třetí otázce ve věci C-456/09

- 91 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu ve věci C-456/09 je, zda vzhledem ke skutečnosti, že vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, uznává nárok dočasných úředníků na vyplácení příplatků vztahujících se k odpracovaným tříletým obdobím, avšak obsahuje klauzuli, která vylučuje zpětné uplatnění tohoto nároku, mohou příslušné španělské orgány odmítnout uznat takový nárok, nebo zda mají naopak podle práva Unie povinnost přiznat tomuto nároku na vyplácení příplatků zpětný účinek ode dne uplynutí lhůty stanovené členským státem pro provedení této směrnice.
- 92 Úvodem je třeba připomenout, že znění čl. 25 odst. 2 LEBEP výslovně vylučuje, aby byl tomuto ustanovení přiznán zpětný účinek.
- 93 Za těchto okolností se předkládající soud s ohledem na věc v původním řízení zabývá otázkou důsledků čtvrtého bodu výroku výše uvedeného rozsudku Impact, ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že pokud použitelné vnitrostátní právo obsahuje pravidlo

vylučující zpětné použití zákona, pak tedy není-li jasně a jednoznačně uveden opak, je vnitrostátní soud, kterému byla předložena žaloba založená na porušení ustanovení vnitrostátního zákona provádějícího směrnici 1999/70, povinen podle práva Unie přiznat uvedenému ustanovení zpětný účinek ke dni uplynutí lhůty k provedení této směrnice pouze v tom případě, že vnitrostátní právo obsahuje údaj, který může tomuto ustanovení takový zpětný účinek přiznat.

- 94 Je však třeba připomenout, že ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek *Impact*, byla položena otázka, zda předkládající soud, tj. specializovaný soud, kterému vnitrostátní zákon zajišťující provedení směrnice 1999/70 svěřil příslušnost požadovanou k rozhodování o žalobách založených na tomto zákoně, měl podle práva Unie povinnost se prohlásit za příslušného rovněž v případě rozhodování o nárocích přímo založených na této směrnici, i když se tyto nároky vztahovaly k období po uplynutí lhůty pro provedení této směrnice, avšak před dnem vstupu v platnost vnitrostátního prováděcího zákona.
- 95 Odpověď Soudního dvora na čtvrtou otázku položenou ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek *Impact*, spočívala na předpokladu, podle kterého by byl předkládající soud příslušný k rozhodování o žalobách v původním řízení pouze tehdy, pokud by tyto nároky byly založeny na porušení vnitrostátního zákona zajišťujícího provedení směrnice 1999/70 (výše uvedený rozsudek *Impact*, bod 96). Soudní dvůr uvedl, jak vyplývá z bodu 93 tohoto rozsudku, že pouze za tohoto předpokladu a jen tehdy, pokud by vnitrostátní prováděcí zákon vylučoval, aby byl jeho ustanovením přiznán zpětný účinek, by právo Unie, zejména pak požadavek jednotného výkladu, nemohlo být vykládáno – aniž byl předkládající soud nucen k výkladu vnitrostátního práva *contra legem* – v tom smyslu že tomuto soudu ukládá, aby dotčenému vnitrostátnímu prováděcímu zákonu přiznal zpětný účinek ke dni uplynutí lhůty k provedení uvedené směrnice.

- 96 Nicméně na rozdíl od věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Impact, z informací předložených předkládajícím soudem vyplývá, že se ve věci v původním řízení nevyskytla žádná pochybnost ohledně příslušnosti tohoto soudu k rozhodování o nárocích žalobkyně v původním řízení týkajících se vyplácení příplatků za odpracování každých tří let, jestliže požadavek této poslední uvedené osoby přímo vychází z ustanovení směrnice 1999/70.
- 97 Vzhledem k tomu, že má ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody přímý účinek, může žalobkyně v původním řízení oprávněně uplatňovat svůj požadavek na vyplácení příplatků za odpracovaná léta, na které má zpětný nárok vůči Consellería jakožto svému zaměstnavateli, a zároveň se přímo opírat o toto ustanovení.
- 98 V projednávané věci byla žalobkyně v původním řízení během období od uplynutí lhůty stanovené členským státem pro provedení směrnice 1999/70 do přijetí čl. 25 odst. 2 LEBEP připravena diskriminačním způsobem o příplatek za odpracovaná léta, který je pracovní podmínkou ve smyslu ustanovení 4 bodu 1 rámcové dohody. Za těchto okolností se tato žalobkyně opírá o ustanovení, které má přímý účinek, aby byla vyplněna mezera, která existovala z důvodu nesprávného provedení směrnice 1999/70 do španělského vnitrostátního práva.
- 99 Za těchto okolností je třeba odpovědět na třetí otázku ve věci C-456/09 tak, že navzdory tomu, že ve vnitrostátní právní úpravě provádějící směrnici 1999/70 existuje ustanovení uznávající nárok dočasných úředníků na vyplácení příplatků vztahujících se k odpracovaným tříletým obdobím, které však vylučuje zpětné uplatnění tohoto nároku, mají příslušné orgány dotčeného členského státu povinnost na základě práva Unie a vzhledem k tomu, že ustanovení rámcové dohody má přímý účinek, přiznat tomuto nároku na vyplácení příplatků zpětný účinek od uplynutí lhůty stanovené členským státem pro provedení této směrnice.

K nákladům řízení

- ¹⁰⁰ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Dočasný zaměstnanec Autonomní oblasti Galicie, jakým je žalobkyně v původním řízení, spadá do osobní působnosti směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS i rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené dne 18. března 1999, která je obsažena v příloze této směrnice.

- 2) Na takový příplatek za odpracovaná léta, jako je příplatek, který je předmětem věci v původním řízení, se vztahuje jakožto na pracovní podmínku ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, která je obsažena v příloze směrnice 1999/70, takže se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou mohou bránit zacházení, které je s ohledem na vyplácení tohoto příplatku bez jakéhokoliv objektivního odůvodnění méně příznivé, než je zacházení se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou, kteří se nacházejí ve srovnatelné situaci. Pouhá dočasná povaha pracovního poměru určitých státních zaměstnanců nemůže být objektivním důvodem ve smyslu tohoto ustanovení rámcové dohody.

- 3) Pouhá okolnost, že vnitrostátní ustanovení, jako je čl. 25 odst. 2 Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleado público (zákon 7/2007 o základním statusu státního zaměstnance) ze dne 12. dubna 2007, neobsahuje žádný odkaz na směrnici 1999/70, nevylučuje, že toto ustanovení může být považováno za vnitrostátní opatření, kterým se provádí tato směrnice.

- 4) Ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, která je obsažena v příloze směrnice 1999/70, je bezpodmínečné a dostatečně přesné pro to, aby se ho dočasní úředníci mohli před vnitrostátním soudem vůči státu dovolávat k tomu, aby jim byl uznán nárok na příplatky za odpracovaná léta, jako jsou příplatky za odpracování každých tří let, o které se jedná ve věcech v původním řízení, za období ode dne uplynutí lhůty stanovené členským státům pro provedení směrnice 1999/70 do dne vstupu v platnost vnitrostátního zákona, kterým se tato směrnice provádí do vnitrostátního práva dotyčného členského státu, s výhradou dodržení relevantních ustanovení vnitrostátního práva týkajících se promlčení.

- 5) Navzdory tomu, že ve vnitrostátní právní úpravě provádějící směrnici 1999/70 existuje ustanovení uznávající nárok dočasných úředníků na vyplácení příplatků vztahujících se k odpracovaným tříletým obdobím, které však vylučuje zpětné uplatnění tohoto nároku, mají příslušné orgány dotčeného členského státu povinnost na základě práva Unie a vzhledem k tomu, že ustanovení rámcové dohody má přímý účinek, přiznat tomuto nároku na vyplácení příplatků zpětný účinek od uplynutí lhůty stanovené členským státům pro provedení této směrnice.

Podpisy.